

Allhelgonatid...

Hon tar vägen förbi plantskolan – det är dags att göra höstfint på graven. Några krukor ljung som står så fint mot den grå stenen, en granriskrans till helgen. Bortanför kransarna finns en hel avdelning med blomsterlök. Stora ställ med påsar, färgglada bilder av vad som ska komma ur de torra, bruna lökarna. Snödroppar, krokus, pärlhyacint, påskliljor, krokus... Hon blir kvar där länge, läser på påsarna, ser framför sig var i trädgården de skulle passa. Röda tulpaner i rabatten kanske, och lila krokus i slänten där snön smälter tidigt... Några omsorgsfullt valda påsar åker ner i vagnen, bredvid ljungen och kransen. En försiktig, varm känsla sprider sig i magen. Vad är det som känns så? Hon har nästan glömt. Är det... förväntan... hopp!? När hon betalat och packat sin påse så inser hon – man köper inte blomsterlökar om man inte tror på en ny vår. Så långt framåt har hon inte kunnat tänka på länge, inte sedan hon fick den här graven att gå till. Det har mest varit att klara av, en dag i taget. ”Blott en dag, ett ögonblick i sänder” hade de sjungit på begravningen – och så var det, länge. Men nu skulle hon plantera lökar, och hon ville se dem blomma i vår.

Hon står på knä i slänten, med jordiga knän och planteringsspaden i handen. På påsen läser hon hur djupt ner lökarna ska vara, gräver och petar ner. Och ovanpå några skovlar fin planteringsjord, så att löken lätt ska hitta upp i vårsolen. Tre skovlar mull, tänker hon, tre skovlar mull... Och så är hon där igen, tankarna går till begravningen. Tre skovlar mull la prästen på kistan, och talade sen om... hoppet. Det var svårt att ta till sig då, men nu anar hon något. Hon lägger ner spaden, blundar, försöker fånga tanken. Det liknar varandra. Det kanske inte är en slump att det liknar varandra, tänker hon. Nu öser jag mull över mina lökar, och litar på att efter en lång kall vinter så blir det vår igen. På begravningen öste prästen mull och tänk om jag ska våga hoppas... våga lita på... att det finns en himmelsk trädgård. Där alla plantor sköts med oändlig kärlek och omsorg av den Evige Trädgårdsmästaren. Det finns några ord om det där, tänker hon, några vackert formulerade ord. Hon går in och bläddrar i psalmboken med jordiga fingrar. Där hittar hon det, i barndomens sommarpsalm:

Då må förblekna sommarns glans
och vissna allt fåfängligt
Min vän är min och jag är hans,
vårt band är oförgängligt.
I paradiset, han huld och vis,
mig sist ska omplantera
där intet vissnar mera.

*Anna-Karin Petterson,
präst i Västanfors Västervåla församling*